

[Poul Schlüter.]

glemt — for en meget stor dels vedkommende rent regnskabstekniske ændringer, der indtraf i forbindelse med kildeskattens indførelse. Hvor f. eks. børnefradraget tidligere blev fratrukket i indkomstprovenuet, blev det nu opført som en udgiftspost med kontant udbetaling til familierne. Det medførte en budgetforøgelse på omkring 800 mill. kr. Ændringerne af folkepensionens nedslagsregler ved skatteberegningen som følge af kildeskatten kostede et par hundrede millioner kroner. Det er et par af de vigtigste eksempler, som finansministeren altså ikke mener tiden længere er til at erindre om. Så må vi andre gøre det. Det kunne nu godt have stået i en finansministers fremsættelsestale, når han vil sammenligne sit skattetryk med, hvad man tidligere har været ude for.

Men hvad stiger skattetrykket med til næste år? Det står der ikke ret meget om i talen. Ville det ikke have været interessant og god vejledning, hvis finansministeren selv havde redegjort for, at på trods af den reduktion i provenuet på ca. 1,6 milliard kr., han nu søger gennemført i de personlige indkomstskatter, får vi alligevel i 1973 sammenholdt med 1972 en stigning i de samlede personskatter på ganske vist ikke de 28 pct., som vi måtte regne med i sidste uge, men på 23½ pct., uden at kildeskattetekniske ændringer kan anføres som forklaring? Sådan ligger det. Det kunne godt have stået i talen.

Regeringen siger, at den håber, den gennemsnitlige stigning i kommunernes skatteprocenter kan begrænses til 2-2½ pct. Ja, det er et håb, vi alle gerne slutter os til. Det kunne godt have været mere end et håb. Regeringen kunne, hvis den ville, have sikret det gennem et tilstrækkelig effektivt loft over de kommunale udgifter. Den vej gik man ikke, og når vi nu ser på realiteterne, er der i al fald meget, der taler for, at en lang række kommuner får kraftigere stigninger. Jeg tænker f. eks. på København, hvor vi i dette øjeblik må regne med vel 4-5 pct. Holder derfor det skøn, finansministeren bygger på, at kommuneudgifterne kun stiger, så det svarer til en stigning i skatteprocenten på 2-2½ pct.?

Der er én ting, som i hvert fald straks gør sig gældende for kommunerne — det

står der heller ikke et suk om i finansministerens tale — og det er den virkning, det får, at befordringsudgifterne, der er fradragsberettigede, forhøjes, og at lønmodtagerfradraget forhøjes. Det påvirker kommunernes budgetlægning. Det skal de nu til i den tolvte time før 30. september at tage højde for. Jeg vil gerne bede finansministeren oplyse, hvad han skønner at dette betyder for kommunerne, og jeg vil også gerne høre, hvad hans råd måtte være til kommunerne. Er det noget, de skal tage i betragtning, når de nu skal fastlægge deres skatteprocent? Eller er det noget, de skal betale af de skatter, de får i 1974, når lønmodtagerfradraget og de øgede befordringsudgifter kan trækkes fra i forbindelse med slutopgørelsen?

Afgiftsforhøjelserne er beregnet til at give 935 mill. kr. på årsbasis. Hertil kommer moms på spiritus og benzin. Men i indeværende finansår giver afgifterne allerede finansministeren et merprovenu på små 500 mill. kr. Herfra skal trækkes provenutabet i finansårets sidste kvartal ved, at det formidskede folkepensionsbidrag træder i kraft allerede 1. januar. Men når jeg gør regnestykket op, kommer jeg alligevel til det resultat, at finansministeren i indeværende finansår tjener godt 150 mill. kr., så vidt jeg kan se, uden at han giver skatteyderne kompensation for dette. Hvorfor nu det? Det har ikke noget med næste finansår at gøre, men det er en kendsgerning.

Så vil jeg også gerne sige, at jeg synes, hr. Orla Møller var et hastigt og meget levende bevis på, at finansministerens fremsættelsestale let misforstås. Den er egnet til at vildlede. Hr. Orla Møller sagde for et øjeblik siden, at nu standses skatteskruen i alt fald i denne omgang, og folk med uændret indtægt får ikke højere skat eller højere sygeomkostninger til næste år. Så godt er den altså skrevet, den finansministertale, at man selv som ordfører for ministerens parti kan forstå den sådan.

Et sted i finansministerens tale står der, at det simpelt hen ikke går med en skatteforhøjelse, der i mange tilfælde vil betyde, at skatterne for den enkelte vil tage den væsentligste del af indtægtsfremgangen til næste år. Den betragtning er jeg enig i, men opnår nu finansministeren det resultat gennem de lovforslag, han har fremsat? Finans-